

μου, βγάλε τα χεράκια σου από κεί. Όσοι βάζουν τα χεράκια τους εκεί χτικιάζουν και οι γονείς τους αρρωσταίνουν». «Μητέρα –είπε– κρυώνω, γι' αυτό τα βάζω εκεί». Κι εκείνη μου έπλεξε μάλλινα γαντάκια και μου είπε: «όταν θα κρυώνεις, θα βάζεις τα χεράκια σου μέσα στα γαντάκια αυτά και θα αποφεύγεις οποιαδήποτε άλλη κίνηση».

Ένας αγόγγυστος λειτουργός του Κυρίου

Μικρό παιδάκι έφευγε από το σπίτι και πήγαινε σ' ένα εξωκκλήσι εκεί της Αγίας Παρασκευής στο χωριό τους και έκανε όλη τη νύχτα μετάνοιες όπως είχε διδαχτεί από τη μάνα του. Κάποια μέρα όταν βγήκε, είδε την Αγία. Είδε μια γυναίκα μαυροφορεμένη να στέκεται κάτω από ένα δένδρο και τον φώναζε: «έλα Ιάκωβε παιδί μου, έλα να σου πω ό,τι θέλεις να μου το ζητήσεις, είμαι η Αγία Παρασκευή, είμαι η σπιτονοικοκυρά εδώ του σπιτιού μου που έρχεσαι και το καθαρίζεις και το συντηρείς. Έλα να μου ζητήσεις ό,τι θέλεις». Κι εκείνος της είπε: «θα ρωτήσω τη μητέρα μου, γιατί εγώ είμαι μικρό παιδί και δεν ξέρω. Ό,τι μου πεί θα σας απαντήσω». Πήγε στη μητέρα του κι εκείνη τον συμβούλεψε: «την άλλη μέρα να πείς παιδί μου στην Αγία να σου πεί την τύχη σου». Έτσι κι έγινε. Όταν έγινε το σχετικό ερώτημα, εκείνη απήντησε. «Η τύχη σου παιδί μου θα είναι μεγάλη. Θα σε προσκυνήσουν και Πατριάρχες και Αρχιερείς και επίσημα πρόσωπα, θα περάσουν από τα χέρια σου πολλά εκατομμύρια, αλλά εσύ δεν θα τα αγγίξεις. Όλα θα πάνε προς ενίσχυση των αναγκασμένων». Κι όπως τα είπε η Αγία Παρασκευή, έτσι πράγματι κι έγιναν. Πράγματα, τα οποία επιβεβαίωσε και ο Όσιος Δαυίδ όταν πήγε στο Μοναστήρι μετά περίπου 25 χρόνια για να πάρει την ευχή του Οσίου Δαυίδ πριν πάει για τα Ιεροσόλυμα, γιατί ο σκοπός του Γέροντος ήταν να εγκαταβιώσει στα Ιεροσόλυμα κι όχι στη Μονή του Οσίου Δαυίδ, εμπνεόμενος από τον συγγενή του που αγίασε στον Πανάγιο Τάφο.

Όταν έφτασε, λοιπόν, στο Μοναστήρι, τότε αντί για ένα ερειπωμένο Μοναστήρι που ήταν, είδε ένα πανέμορφο συγκρότημα και στο συγκρότημα αυτό υπήρχαν παλατάκια, σπιτάκια όμορφα και μπροστά είδε τον Άγιο Δαυίδ. Ζήλεψε αυτά τα παλατάκια και είπε: «δεν θα μπορούσα να έχω κι εγώ ένα από αυτά;». Και ο Άγιος του απήντησε: «εάν φυλάξεις παρθενία, ακτημοσύνη και υπακοή και παραμείνεις στο Μοναστήρι μου μέχρι τέλους, ένα από αυτά θα είναι δικό σου». Και τον πήρε και του έδειξε σε ποιο παλατάκι από αυτά που έβλεπε, θα μείνει. Του υποσχέθηκε ο Γέροντας ότι θα μείνει κι έτσι εξαφανίστηκε αυτό το υπέροχο συγκρότημα και βρέθηκε πάλι μπροστά στο ερειπωμένο Μοναστήρι. Και βέβαια αφού δεσμεύτηκε ότι θα μείνει ο Γέροντας, έτσι παρέμεινε επί σαράντα χρόνια στη Μονή προσφέροντας τη διακονία του, τον εαυτό του ολόκληρο για την αγάπη του Θεού και των ανθρώπων.

Πράγματι, τόσο ο άγιος Χαλκίδος όσο και ο κ. Καθηγητής περιέγραψαν τη ζωή του και ως Μοναχού, που το χαρακτηριστικό του ήταν η αγόγγυστη υπακοή που έκανε στον Γέροντά του π. Νικόδημο. Επίσης και ως λειτουργός που εκτός των αναγκών της Μονής εξυπηρετούσε και τα γύρω χωριά που εστερούντο μονίμου εφημερίου κάνοντας υπακοή στον Επίσκοπο και μάλιστα χαρακτηριστικά έλεγε: «και για μια ψυχή πήγαινα με λαχτάρα στο χωριουδάκι αυτό να λειτουργήσω, να εξομολογήσω αυτό το πρόσωπο, να το κοινωνήσω».

Για όλον αυτό τον αγώνα του, για όλη αυτή τη βία που ασκούσε στον εαυτό του από μικρό παιδί, την οποία βία την έδιδε η μητέρα του, είναι κάτι που δείχνει πόσο μεγάλη σημασία έχει η ανατροφή των παιδιών από τους γονείς. Πραγματικά στον π. Ιάκωβο ίσχυε το ρητό «η βασιλεία του Θεού βιάζεται και βιασταί αρπάζουσιν αυτήν». Ίσχυε κυριολεκτικά γι' αυτόν, διότι από νεότητος, ως το βαθύ γήρας, ήταν ένας βιαστής. Βιαστής στα μικρά του χρόνια, στα παιδικά του.

ΓΕΝ. ΗΓΟΚΟΚΗΘΙΟΝ ΑΓΙΟΥΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΩΝ

ΤΟ ΤΡΕΜΜΑ

Έτος 27^{ον} Φύλλον 25^{ον}

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2018

www.agloukasippokr.gr ☎ 2132088417 (Email): pbklukas@yahoo.gr

Για το μήνα ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟ 2018 προγραμματίστηκαν:

1/2/2018	ΠΕΜ.	Τρύφωνος μάρτυρος	Άγιασμός	7 π.μ.
1/2 → 2/2/2018	Πέμ. → Παρ	ΥΠΑΠΑΝΤΗ του Ιησού Χριστού	"ΑΓΡΥΠΝΙΑ"	8 μ.μ.
4/2/2018	ΚΥΡ.	Ίσιδώρου Πηλουσιώτου	Θεία Λειτουργία	7 π.μ.
10/2/2018	ΣΑΒ.	Ίερομ. Χαράλαμπος ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ	Θεία Λειτουργία	7 π.μ.
11/2/2018	ΚΥΡ.	ΑΠΟΚΡΕΩ Ίερομ. Βλασίου Όσ. Αύγουστης	Θεία Λειτουργία	7 π.μ.
18/2/2018	ΚΥΡ.	ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ Λέοντος Α' πάπα Ρώμης	Θεία Λειτουργία	7 π.μ.
21/2/2018	ΤΕΤ.	Εύσταθίου Άντιοχείας Προηγιασμένη	Θεία Λειτουργία	6 π.μ.
23/2/2018	ΠΑΡ.		Α' ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ	7 μ.μ.
25/2/2018	ΚΥΡ.	ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ Ρηγίνου Επισκ. Σκοπέλου	Θεία Λειτουργία	7 π.μ.

«Σημείωση»

Συχνά στο παρεκκλήσι μας τελούνται αγρυπνίες, Θεία Λειτουργία, ακολουθίες, & άλλες εκδηλώσεις οι οποίες δεν περιλαμβάνονται στο μηνιαίο προγραμματισμό μας. Όσοι επιθυμείτε να ενημερώνεστε γι αυτές με SMS, παρακαλούμε ζητήστε το.

ΙΕΡΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Έξομολόγηση γίνεται: Μόνο όταν μετά από τηλεφωνική συνεννόηση με τον έφημεριο καθοριστεί συγκεκριμένη μέρα καί ώρα. τηλ. **6934603304**

«Στον εκπεσόντα αδελφό πρέπει να κάνουμε διπλό καλό απ' ό,τι στον ενάρετο ... Να μην παραβλέπουμε τους αδελφούς μας όταν βρίσκονται σε πειρασμό»

(Αββάς Ποιμήν)

Η ζωή μου κοντά στον Γέροντα Ιάκωβο Τσαλίκη

Αρχιμανδρίτης Γαβριήλ, Καθηγούμενος Ι. Μ. Οσίου Δαυίδ
 Το κείμενο αποτελεί την ομιλία του Γέροντα Γαβριήλ, Καθηγούμενου της Ι.Μ. Οσίου Δαυίδ στην Ευβοία, στην εσπερίδα που πραγματοποιήθηκε στις 25 Ιουνίου 2013 στο Παύλειο Πολιτιστικό Κέντρο στη Βέροια.

Βρίσκομαι εδώ κάνοντας υπακοή, μετά την ευλογία και την προτροπή του αγίου Ποιμενάρχου μας, σε σας αγιε Βερούιας κι αυτό γιατί; Διότι τόσον ο άγιος Γέροντας Ιάκωβος για τον οποίο γίνεται η σημερινή εσπερίδα, όσο και ο διάδοχός του άγιος Γέροντας Κύριλλος, ουδέποτε ομιλούσαν ενώπιον Επισκόπων. Είχαν τέτοια εκκλησιαστική συνείδηση και τέτοιο εκκλησιαστικό φρόνημα και εσέβοντο τόσο πολύ το επισκοπικό αξίωμα, που ουδέποτε ενώπιόν τους ομιλούσαν ή ευλογούσαν. Έτσι κάνοντας υπακοή σε σας, βρίσκομαι εδώ αλλά ντρέπομαι. Ντρέπομαι γιατί δεν μπόρεσα να προετοιμαστώ λόγω του ότι δεν πίστευα ποτέ ότι θα βρεθώ σε αυτό εδώ το βήμα. Παρ' όλα αυτά, με τις ευχές σας να με αξιώσει το Άγιο Πνεύμα να αρθρώσω κάτι, θα παρακαλούσα να είσθε επιεικείς. Πολλά που σκεφτόμουν να πω, ήδη τα έχουν πεί με άρι-

στο τρόπο, τόσο ο άγιος Χαλκίδος όσο και ο κ. Καθηγητής (κ. Κεσελόπουλος), οι οποίοι ε γνώρισαν πολύ περισσότερο τον Γέροντα Ιάκωβο απ' ό τι εγώ, όμως μου έδωσαν ένα έναυσμα για το πώς θα αρχίσω. Ξεκίνησαν κι εκείνοι με το πώς οι ίδιοι γνώρισαν τον άγιο Γέροντα Ιάκωβο.

Το 1988 βρισκόμουν στο Άγιον Όρος και συγκεκριμένα στη Μονή Διονυσίου για πνευματικούς λόγους. Όταν έφευγα, με παρακάλεσαν τόσο ο Γέροντας της Μονής ο μακαριστός Γέροντας Χαράλαμπος, όσο και οι πατέρες, να πάρω στο αυτοκίνητό μου και να εξυπηρετήσω καθώς θα πήγαινα για την Αθήνα, ένα Μοναχό της Μονής, τον π. Ιλαρίωνα, για να πάρει απάντηση σ' ένα πνευματικό θέμα που τον απασχολούσε από τον Γέροντα Ιάκωβο της Ευβοίας. Πρώτη φορά άκουγα εγώ τότε γι' αυτόν τον άγιο Γέροντα. Μου έκανε εντύπωση· ένα ολόκληρο Άγιον Όρος, με τόσους σοφούς και άγιους πατέρες, ανέθεταν την πνευματική λύση του θέματος του Μοναχού αυτού, σ' ένα Γέροντα έξω από το Άγιον Όρος.

Πραγματικά τον πήρα με το αυτοκίνητό μου και σκέφτηκα εκεί που θα τον αφήνα να πάει με το караβάκι για να φτάσει στο Μοναστήρι, λέω, ένα Μοναχό που θυσιάσε τη ζωή του ολόκληρη στον Χριστό να τον αφήσω να παιδεύεται να πάει με συγκοινωνίες; Θα κάνω τον κόπο να τον πάω εγώ. Και στον δρόμο σκέφτηκα και συμφεροντολογικά, γιατί εκείνη την εποχή παρότι δεν ντρέπομαι να το πω ούτε το λέω με καύχημα είχα μια λαμπρή καριέρα στην Αθήνα ως νομικός σύμβουλος σε μεγάλη Τράπεζα, σε ιδιωτικές υποθέσεις, κάτι που ενδεχομένως να ζήλευαν κάποιοι –με εν Χριστώ καύχηση το λέω συγχωρέστε με– άρχισα να σκέφτομαι τον μοναχισμό ως μέσο σωτηρίας όπως και τον γάμο. Σκεπτόμουν και τα δυό κι έλεγα, όπως ο Θεός με φωτίσει, αλλά ήμουν στο σταυροδρόμι. Και λέω· μιάς που αυτός ο Γέροντας είναι άνθρωπος του Θεού, δεν τον ρωτώ και γω για μένα, τι θα είναι ωφέλιμο για την ψυχή μου;

Πράγματι, όταν φτάσαμε στο Μοναστήρι, ο Γέροντας βρισκόταν στον Άγιο Χαράλαμπε. Κι επειδή σουρούπωνε, του είπα· «γέροντα να πάρω κι εγώ την ευχή σας; Θα αφήσω τον Μοναχό εδώ και θα συνεχίσω για την Αθήνα». Χωρίς να του πω οτιδήποτε, με κοιτάζει και μου λέει: «Αυτό το παιδί τι θα το κάνουμε; Μοναχό θα το κάνουμε; Να –λέει– κι αυτός ο πάτερ της Νομικής ήτανε –ούτε πρόλαβα να του πω εγώ τίποτε– στο Περιβόλι της Παναγίας μας στο Άγιον Όρος υπάρχουν πολλά Μοναστήρια, αλλά και το Μοναστήρι του Οσίου Δαυΐδ είναι ανοιχτό για τον Γιώργο». Γιώργος ήταν το κοσμικό μου όνομα.

Πήρα την απάντηση! Άφησα τον Μοναχό, πήγα εγώ στην Αθήνα και ούτε κατάλαβα πώς έφτασα με την ευχή του Γέροντα στην Αθήνα και μάλιστα από τις στροφές του Αγίου Ιωάννου του Ρώσσου, που για μένα ήταν πρώτη φορά αυτή η διαδρομή μέσα στη νύχτα, έχοντας ξεκινήσει το πρωί από το Άγιον Όρος. Ούτε κατάλαβα. Σαν πουλάκι πραγματικά έφτασα στην Αθήνα.

Στη συνέχεια άρχισα να τον επισκέπτομαι για να δω τι άνθρωπος είναι. Γιατί όπως ο ίδιος έλεγε, «παιδί μου εγώ δεν είμαι κανας αγύρτης που να πλανώ τους ανθρώπους». Πράγματι, λοιπόν, έβλεπα ότι ήταν άνθρωπος του Θεού. Καθηγητές Πανεπιστημίου, ανώτατοι δικαστικοί, επίσημα πρόσωπα, Αρχιερείς και Πατριάρχης (ο Αλεξανδρείας Νικόλαος), ο πρώην Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος λίγο προ της κοιμήσεώς του, έτρεξαν κι οι δυο να εξομολογηθούν στο πετραχήλι του. Επίσημα πρόσωπα και απλοί άνθρωποι του λαού τρέχανε κοντά του και φεύγανε όλοι αναπαυμένοι, σαν να φεύγανε μέσα από τον Παράδεισο, γιατί πράγματι ήταν αυτό που και ο Οικουμενικός Πατριάρχης έγραψε σε κάποια επιστολή του. Αυτό που έγραψε ο Ιερός Χρυσόστομος για τον Άγιο Μελέτιο Αντιοχείας: «ου μόνον φθεγγόμενος ην διδάσκων, αλλά και απλώς ορόμενος ικανός ην άπαναν περί των αρετών διδασκαλίαν εις την ψυχήν εισαγαλίν». Και μόνον που τον έβλεπε κανείς, έβαζε μέσα στην καρδιά του όλη τη διδασκαλία για τις αρετές. Έτσι κατάλαβα ότι ήταν άνθρωπος του Θεού και όταν κάποια στιγμή πήρα την απόφαση να πάω, μου είπε, παρ' όλο που ο ίδιος με εκάλεσε κατά κάποιο τρόπο· «παιδί μου ο μοναχισμός δεν είναι μια μέρα. Είναι ολόκληρη ζωή κι έτσι να επιστρέψεις στην υπηρεσία σου». Πράγματι, λοιπόν, έκανα υπακοή και επέστρεψα στην υπηρεσία μου για ένα εξάμηνο περίπου, αλλά το μυαλό μου δεν ξεκόλλαγε από αυτόν τον άγιο τόπο και από αυτόν τον άγιο άνθρωπο.

Τα παιδικά χρόνια του Αγίου Ιακώβου Τσαλίκη

Ήρθα και πήρα την ευχή των γονιών μου. Μου είχε πεί «να κάνεις την καρδιά σου βράχο εκεί που θα πας να πάρεις την ευχή τους». Πράγματι παρ' όλο που ο άγιος προκίτοχος σάς, ο μακαριστός Παύλος (Βεροίας) μου έκανε προτάσεις δελεαστικές για να μείνω στον τόπο μου, στον τόπο της καταγωγής μου, γιατί εγώ ήδη ζούσα στην Αθήνα, παρ' όλα αυτά η καρδιά μου με τράβηξε σε αυτόν τον αγιασμένο τόπο, σε αυτόν τον άγιο Γέροντα και στους αγίους πατέρες που εγκαταβίωναν την εποχή εκείνη. Έτσι, ζώντας κοντά του, μας εδιηγείτο καθημερινώς τη ζωή του. Πώς ξεριζωμένος από την αγιοτόκο Μ. Ασία έφτασε στην Ελλάδα, φέρνοντας, κουβαλώντας στην ψυχή του όλη αυτή την αγία παράδοση της Ορθοδοξίας, αλλά και της Ελλάδος που η Ιωνία είναι γη Ελληνική, όπως λέει και το τραγούδι, και επίσης και μια βαρεία παράδοση οικογενειακή, αφού επτά γενεές Ιερομόναχων από το οικογενειακό του δένδρο, ήταν συγγενείς του. Επίσης ένας άγιος, ο οποίος αναδείχθηκε άγιος στον Πανάγιο Τάφο, υπηρετώντας ως έγκλειστος στον Ναό της Ανιστάσεως.

Μας έλεγε, λοιπόν, ότι ήλθαν ξεριζωμένοι απ' τα αιματοβαμμένα και άγια χώματα της Μ. Ασίας, φτάσανε λέει στον Πειραιά και όπως γράφουν και τα βιβλία σχετικώς, ακούσανε εκεί όντας στο καράβι, κάποιους λιμενεργάτες του Πειραιώς να βλασφημούν τα Θεία. Η απάντηση της γιαγιάς του και της μητέρας του και όλων σχεδόν ήταν· «καλύτερα να γυρίσουμε πίσω να μας σφάζουν οι Τούρκοι, παρά να ακούμε να βλασφημείται το όνομα της Παναγίας μας και των Αγίων μας. Τέτοια αμαρτία δεν γνωρίζαμε εμείς στον τόπο μας». Η πρώτη τους εγκατάσταση ήταν στην Άμφισσα, στο χωριό Άγιος Γεώργιος. Σε μια αποθήκη, σε μια παράγκα βάλανε πάρα πολλές οικογένειες κι από κεί φαίνεται η κλήση του Θεού στο πρόσωπό του, γιατί όπως λένε οι Άγιοι Πατέρες, όλοι εμείς που φοράμε το τιμημένο ράσο, όλοι που έχουμε μια διακονία στην Εκκλησία μας, όλοι πρέπει να έχουμε την κλήση από τον Θεό και βέβαια εν συνεχεία έπεται η

κλήση η προσωπική. Εκεί, λοιπόν, στην παράγκα αυτή, τριών περίπου χρόνων, έφτιαξε ένα αυτοσχέδιο θυμιατήρι, ένα κεραμιδάκι κι έβαζε καρβουνάκι και θυμιάμα και θυμιάτιζε όλες τις οικογένειες που χωρίζονταν μεταξύ τους με κουρελούδες, σεντόνια κ.α. Επίσης δεν ήθελε να παίζει με τα άλλα παιδάκια του χωριού που λέγανε άσχημες κουβέντες. Ήθελε να κάθεται τριών-τεσσάρων χρονών στα πόδια της γιαγιάς του να του αφηγείται ιστορίες και βίους Αγίων και ιστορίες από τον τόπο τους. Όπως επίσης ήθελε να πηγαίνει μαζί της να ανάβουν τα καντηλάκια στα εικονοστάσια και στα εξωκκλήσια της περιοχής.

Τεσσάρων χρονών ήταν όταν ο Θεός τους φανέρωσε τον πατέρα του που είχε μείνει αιχμάλωτος στα βάθη της Μ. Ασίας όπου τον χρησιμοποιούσαν οι Τούρκοι για αγγαρείες φοβερές, επειδή ήταν καλός τεχνίτης. Ήλθε στον τόπο που είχαν εγκατασταθεί και αυτοί. Κατά Θεία Πρόνοια ήρθε. Δεν ήξερε ο άνθρωπος πού βρίσκεται η οικογένειά του. Ούτε αυτοί φυσικά ξέρανε πού βρίσκεται ο καθένας. Η γιαγιά του λέει περνούσε από ένα νεόκτιστο οίκημα. Εκεί δούλευε ως κτίστης ο πατέρας του, άκουσε μια γνώριμη φωνή και λέει· «αυτή είναι η φωνή του Σταύρου του γαμπρού μου». Έτρεξε, τον είδε, αγκαλιάστηκαν κι έτσι η οικογένεια ενώθηκε και ενωμένη ήλθε στα χώματα της βορείου Ευβοίας, στη Φαράκλα, όπου εκεί έδωσαν κτήματα για τους ακτήμονες. Εγκαταστάθηκαν εκεί και ο πατέρας του εργαζόταν και στα κτήματα και στα κτίσματα. Ο μικρός Ιάκωβος συνέχισε την ίδια ζωή με τα εξωκκλήσια και τα εικονοστάσια. Η πρώτη γεροντισιά του ήταν η ίδια η μητέρα του. Η ευλαβέστατη Θεοδώρα ήταν ασκήτρια, έλεγε ο γέροντας Ιάκωβος. Αυτή του έμαθε να νηστεύει, να εγκρατεύεται, να κάνει μετάνοιες, να κάνει δουλειές του σπιτιού, να είναι εργατικός, να μην τεμπελιάζει και του έμαθε να προσέχει πολύ την αγνότητα. Κάποτε, λέγει, που έκανε πολύ κρύο κι έβαλε τα χεράκια του ανάμεσα στα δυό του πόδια για να τα ζεστάνει, η μητέρα για να τον προφυλάξει απ' οτιδήποτε, του είπε· «παιδί